

büüaats üks ainus suur orek, kus üks eest mängib ja teine tagast tuult annab. Siis pidi veel üks õvetus lisaks tulema, kuda elsitejad tulevad rabwa read vead wēiwad segaseks ajada, nõndosamati nagu tuul lumelikbemeid seerutab, aga raskus ajab lumelikbemed wiimati ometi maha maa peale ja nagu see raskus lumelikbemete oma tuum on, nõnda saavad fa inimesed ja rabwad, kui nad iseennast, see on oma tuum e mitte ära ei salga, kui nad oma usku ei jäta, usk on ühe rabwa raskus, wiimati ikka sinna, kubu usk neid juhatab. Nad saavad oma ammu ette ära määratud kindlale sibile, ning ei sao mitte ära. —

Weel üks teine tähendus oli mul, mis sa Tartlastele tahtsin piisut ninatubakat anda —

"Ab kuhle, Seva Rein, ära vane vabaks, arwasin, et kauemaks ära jääd ja enne jutu lõpetust enam tagasi ei tulegi, sellevärost panin su „tähendused“, mis sa laua veale olid unustanud, kirja ülesse"—nii ütleb mulle sin Mihkel üle õla.

So, noh hea küll siis. Ma praegu läritsin, et mu tähendused kaduma läinud. No kuda sa nad siis ülesse pannid ja kubu kohta?

"Ma seadsin nad sinna peatükki, kus Viiu ja oma wanematest kõnelestin; su nad ikka nende kohta läisväad."

Eksitus, värvis lausa eksitus, Tartu reisiloo kohta nad läisväad; olen ju ise sin seletanud.

"Hm, siis oli mu voolt küll eksitus. Kartsin seda ka ju ette ära, sest sinu mõted kāiwad wahel seffa nii pilalt ja laialt, et sa isegi mist ei tea, kus nende ots wōi hakanus ja kubu kohta nad wiimati oma rändamise teel välja tulevad, kas wilja wālhale wōi rabamaasse."

Sellel, mis sa praegu kohmad, näib nagu oleks pilkamise hais juures, aga sõbra mebega ei maissa puresesta. See ju see wana vaha maailma viis on, et sõber sõpra wōib nubtluseta pilgata ja kõigiti kiustata ning narrida. Karutegusid, mis ükski wōbras ei julgeks teba, teeb sõber sulle hābenemata, sest ta on ju sõber. Sõber sõimab sind, petab sind, warastab su järelet ja jääb nubtluseta, sest ta on sõber. Sina oled mu tähendused hoopis

wōlfil kohal tarwitanud, oled mu jutu mõnule sellega palju labju saatnud, segad mind siis pealegi oma wabandustega, mis ometigi midagi hänts ei tee — mina pean aga sulle ikka veel lahket naerulist nägu näitama. See polnud fellegi rumal mees, kes ütles: "Hoidku mind Jumal mu sõprade eest, waenlastest jaan ise jagu." Ma annan sinule, Mihkel, kõik heal meeel andeks, kui ja nūud mind rabule jätad, ja kõik, mis ma siia ülesse kirjutan, sinu ja minu kasuks ning Viiu rōõmuks trülli paned. — Sul pole waja mulle just parema õla peale, kulla Mihkel, koputada, nääd, et sin käes on sulg! Pahem õla tunneb just niisama hästi su wopsusid. Mine nūud!

Kuda nūud lood oleks, kui ma ka lord sõbramehe poolest Mihklile ühe karutembu ära teefsin? Tema tellis mind, et ma tema ja ta Viiu lood kõit ilusaste ära jutustaks, kuda see oli ja kuda see tuli ja kuda see sündis ja mis suur õnnetus seal juhtus ja kuda kõik silmad nutu visaraid täis oliwad!

Hm, hm, hm! Hm, hm, hm! ja veel lord hm, hm, hm! Kui ma nūud lugu piisut muudatxin! Tema kõneleb ikka: Mina ja mina ja mina. Mina tegin, mina nāgin, mina olin, mina ülesin. Kas mina kirjutan nis nūud ka, mis mina nāgin ja kus mina läistin. Etsine ole sõbrad mehed, mis tarvis mina lähen tema juttu kirjutama, eis ma wōi oma juttu just niijamatü kirjutada?

Waai, sedaväist oli see lugu: Kaldaro kūlas, mis praegu Tapa raudteest kassitümmend wersta õhiu pool seisab ning mis Grenzsteini uue kaardi peal mitte leida pole, sest et tal uus nimi, olimad juba enne minu mälestust kaks kuue pāewa kohta ja üks kuue pāewa kohi. Kaks neist seisivad vastafute üle tee, üks māe all, teine poolest saadik māe weerul, poolest saadik māe peal. Esimesi hūuti aliperek eht ka allmāe talus eht kõige uuema nimega Alme taluperek; teine oli ülewalt pere eht pealmāe talu eht kõige uuema nimega Pealme talupere; ja see kolmas oli mete talu. Kolme talu peale oli kuus last olemas. Igas peres kaks last, ikka üks oma ja üks kaswandil. Kuda need koini kaswandiku siia kolme veresse olimad sattu-